

KANAL - NYT

Nr. 3

Jul 2014

Kanal-Nyt nr. 3 - 2014

Redigeret af Bente og Finn Carpentier, Marcussens Bro 4.

Sankt Hans

Husker I den skønne aften vi havde, da sommeren stod for at skulle begynde. Hvor er det længe siden, og så dog kun seks måneder.

På en gåtur rundt i Hadsund kom jeg til at tænke på, hvor privilegerede vi er, vi, der bor på Marcussens Bro. Et vidunderligt fællesskab, hvor man på intet tidspunkt behøver føle sig alene og glemt af omverdenen. Man kan bare åbne sin dør, så er der med det samme en eller anden, der siger "hej". Og skal man på ferie et par dage, så er der altid én, der er villig til lige at kigge efter, tømme postkasse, vande blomster og i det hele taget holde øje med, om alt nu også er i orden.

Vi skal ikke ud og lede. Hvor er det dejligt, og hvor er det dejligt, når vi samles - *mange eller få* - i Fælleshuset i én eller anden fælles anledning som f.eks. til Sankt Hans. Det er "*kun*" seks måneder siden. Vi var sommerklædte og fyldte med forventninger til den forestående sommer. Heksen var på plads. Bålet blafrede, og det var fest, der prægede dagen, men som det så ofte er, så er der også ved Sankt Hans en dråbe malurt i glædens bæger. Den dag kulminerer nemlig de lyse dage, som Mogens Lorentzen synger det til melodi af Knudåge Riisager:

*Januar og februar og marts, april og maj.
Først i juni kommer
søndenvind og sommer.
Fra sankthans går dagene igen den korte vej.*

Vi kender rumlen og véd, at højsommer betyder efterår på vej. I år fik vi dog vist næsten det varmeste efterår nogensinde, og nu er vi så i december. Ifølge almanakken betyder det, at vi nu er i gang med vinteren. Sneen har vi (heldigvis) stadig til gode, men kulden er kommet, og den første snert af frost har været her.

Mørket trænger sig på og kulminerer MEGET snart, og så begynder dagene igen at gå "*den lange vej*". Det er beskeden til os nu i advent og ind under jul.

Mogens Lorentzen digter herom i sangen "*juletræet med sin pynt*" med musik af Egil Harder:

*Juletræet på besøg
hilser os fra eg og bøg
med besked derude fra,
at det lysner dag for dag,
og at solen fra sit skjul
ønsker os en glæd'lig jul.*

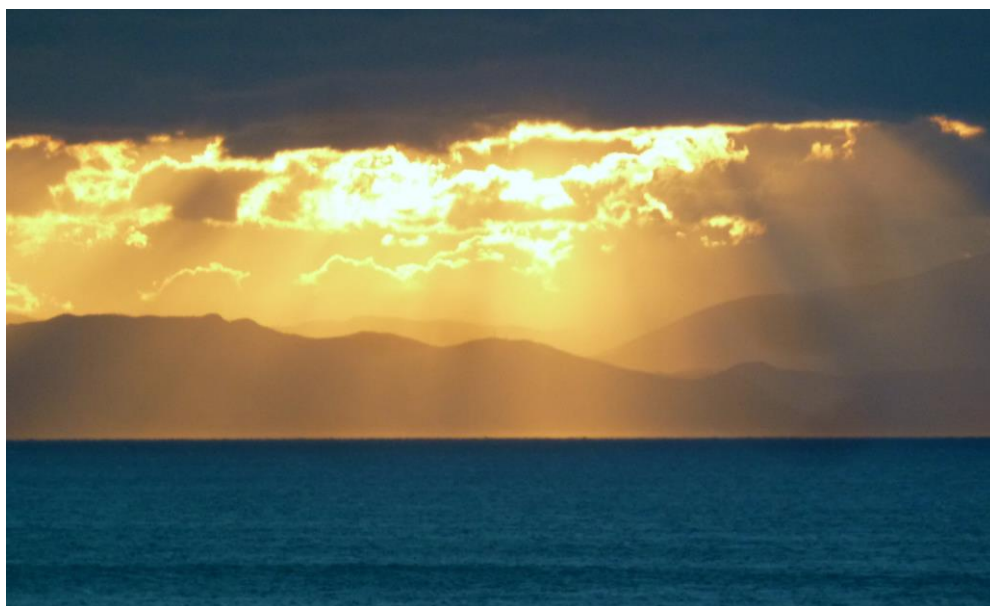
Naturen er forunderlig. Solens vandring ligeså - eller jordklodens tur om samme. Det hele veksler, og nu er det så snart fest igen. Denne gang ikke fordi lyset kulminerer, men fordi mørket gør det. Kort efter nytår kan vi for alvor begynde at mærke, at lyset er på vej tilbage.

Johannes V. Jensen siger det så fint med disse ord

*Vor Sol er bleven kold,
vi er i Vintervold
og dunkle Dage.
Men nu er Nedgang endt
og Haabet tændt-
ja, Haabet tændt
for nu er solen vendt
nu kommer Lyset og den lange Dag tilbage.*

Glædelig jul og godt nytår til jer alle og tak for godt naboskab.

Finn Carpentier

En rigtig lystfiskerhistorie fra det virkelige liv

På en af de der dejlige sensommertirsdage først i august kunne jeg fra mit køkkenvindue se, at Thorkild og Mogens riggede Thorkild nye båd til. Fiskestængerne blev placeret på bådens tag, og den flydende, klirrende og nødvendige proviant blev forsigtigt bragt indenbords. Jeg blev lidt nysgerrig og gik ud på terrassen og spurgte, om jeg måtte tage et foto til *"Kanalnyt"*.

Thorkild og Mogens stillede sig beredvilligt op i allerbedste positur og smilede til fotografen. Jeg syntes næsten, at hele deres kropssprog og mimik lyste af forventning om stor fangst på fjorden. Båden tøffede ud af kanalen, og jeg glædede mig til at høre, om Thorkild og Mogens skulle få opfyldt enhver lystfiskers drøm om et kæmpe fiskedræt.

Desværre blev min tid optaget af andre gøremål, og jeg var ikke hjemme, da båden med de to lystfiskere vendte hjem til *"Broen"*, så det blev først et par dage senere, at jeg fik lejlighed til en *"fiskesnak"* på tværs af kanalen med Thorkild. Jeg spurgte selvfølgelig nysgerrigt til, hvad de to havde fanget.

Jo, de skulle jo egentlig have fanget makrel, for det var jo lige årstiden for makrel, og Thorkild havde hørt, at der var fanget mange makrel i Limfjorden. Makrel smager jo godt. En røget makrel er nu særlig lækker, hvilket jeg kun kunne tilslutte mig, da min far havde røgeri, og jeg havde hjulpet med at gøre mængder af fede høstmakrel i stand til ovnene. Jo, der havde godt nok ligesom været tegn på, at en makrel var bidt på krogen lige ud for *"Broen"*, men den havde været heldig at slippe fri (hvis det altså havde været en makrel?).

Thorkild og Mogens havde endda sejlet såvel østpå til Havnø som vestpå til Kongsdal, men uden at en eneste makrel havde bidt på. Om de havde været heldige at se *"en lækker sild"* sole sig ved fjorden, vides ikke.

Thorkild fik således ikke makrel, som han selv havde fanget, til sin aftensmad, men en rigtig lystfisker giver aldrig op. Pludselig kom Thorkild i tanke om, at det var tirsdag, og om tirsdagen holdt fiskemanden jo foran Fakta. Heldigvis solgte fiskemanden røgede makrel, og Thorkilds dag var reddet, eller næsten reddet, for efter Thorkilds smag var makrellen nu lidt tør, men det var dog bedre end ingenting. Jo, den snarrådige lystfisker finder altid på råd! Forhåbentlig har Thorkild og Mogens haft bedre held på fjorden siden denne sensommerdag.

Lidt information om makrel

Makrellen er en hård fighter, og den har en utrolig styrke. Det er det, der gør det sjovt at fiske efter makreller i de sene sommermåneder. Den er en hurtig svømmer med hydrodynamisk form og flotte farver. Makrellen kan blive op til 65 cm lang og veje op til 3,5 kg. Man plejer dog at sige, at en makrel på 1 kg er en flot fisk, og mon ikke Thorkild og Mogens ville have været godt tilfredse med at par stykker på 1 kg?

Makreller kan fanges fra ca. juni til oktober, men højsæsonen ligger omkring 15. juli til 15. september. Hvis man fisker fra båd, starter sæson lidt tidligere og ender lidt senere.

Og så en anekdote om nogle
Præster på fisketur

I en mindre jysk by var der tre kirker: en folkekirke, en pinsekirke og en baptistkirke. Alle tre præster var gode venner og havde kendt hinanden i årevis. Hver mandag tog de sammen ud i en robåd på fjorden for at fiske. Baptistpræsten var imidlertid ved at blive gammel, så han gik på pension. En ung mand overtog stillingen. De andre to præster ville være venlige og tilbød ham at tage med ud at fiske. Han sagde "ja tak", eftersom han endnu ikke havde lært nogen at kende i byen.

Da de var roet et stykke ud på fjorden sagde folkekirkepræsten: "Hov, jeg glemte madpakken!" - Hvorefter han stillede sig op og gik hen over fjorden for at hente maden. Baptistpræsten stirrede forbløffet efter ham.

Så sagde pinsepræsten: "Åh nej, jeg glemte maddingen!" - Og så gik også han hen over vandet for at hente den. Baptistpræsten blev dybt chokeret. Han tænke: "Jeg er da lige så rettroende, som de er", så han stillede sig op, stak det ene ben ud af båden og forsøgte at gå på vandet.

PLUMP sagde det, og han faldt i. Han fik sig halet op i båden igen, men da han forsøgte igen, sank han endnu en gang. De to andre var nu ved at være tilbage ved båden, og folkekirkepræsten sagde til pinsepræsten: "Det kunne måske godt være, at vi skulle have fortalt ham om stenene?"

Pinsepræsten svarede: "Hvilke sten?"

Se, den bemærkning må give én og anden eet og andet at tænke over.

Bente Carpentier

Truslen fra fjorden

Lige så vidunderligt, det er at bo så tæt ved fjorden, som vi gør, lige så problematisk er det. Vi nyder stedet og vandets nærhed. Nyder at se ud over bølgerne, når der er oprør derude eller at se på det blanke spejl, når det er den side, der vender til.

Flere har set sæler og andet spændende på fjorden. Mange fisker derude eller nyder bare at sejle en tur og se landet sådan lidt på afstand.

Men det er ikke *"omkostningsfrit"* at bo så privilegeret, som vi gør. Sidste efterår havde vi besøg af **Bodil**, hvilket kostede bl.a. os i nummer 4 en smadret overdækning.

De boliger, der vender direkte ud mod fjorden, har også mærket naturens kræfter. Stille og roligt skyller fjorden sig ind mod bolværk og mole. Stille og roligt går vandet ind under og ovenover, og så kan der opstå forskellige problemer med faldhuller som følge af bortskyllet materiale.

Membranen

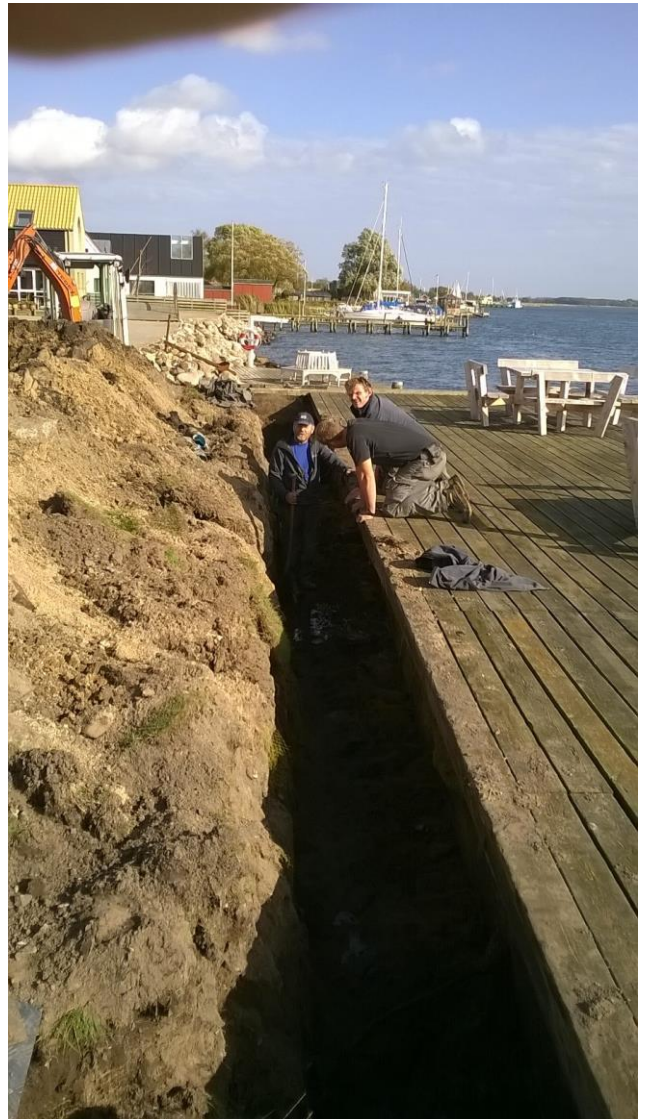
I efteråret er der forsøgt dæmmet lidt op for fjordens bestræbelser. Folk fra Entreprenørgården i Visborg gravede en lang *"kanal"* hele vejen langs molen, hvor der var opstået huller. Her blev der lagt en membran, hvis opgave det er at holde på den jord, der ellers let ville skylle i fjorden.

Vi håber, det udførte arbejde får den forventede virkning. Ellers må der tages andre og mere drastiske skridt - men lad os nu se.

Finn Carpentier

efter orientering fra

Knud-Erik Thomsen, der også har leveret billedet

Slagterigrunden - hvad sker der?

"Med guldet har det gode udsigter, høje konge", sådan lød Mester Astralius' gentagne ord til kongen i den efterhånden mange år gamle TV-julekalender for børn. "Med guldet har det gode udsigter" - Jeg kom til at tænke på ordene efter at have læst en artikel i Nordjyske i begyndelsen af december, hvor borgmester Mogens Jespersen udtaler sig om projektet. Som så ofte før var til debat området ned mod Mariager Fjord dels området vest for broen og dels området øst for broen, og det er jo det område, der interesserer os mest, fordi det er vores nabo.

I artiklen, der er betydeligt længere, end citatet her lader ane, hedder det: *"Til gengæld har han (borgmester Mogens Jespersen, red. bem.) og kommunen ingen indflydelse over slagterigrunden på den modsatte side af broen. Her har et privat konsortium planlagt byggeri af boliger, en tankstation og en dagligvarebutik, og efter at byrådet i august lagde sidste hånd på lokalplanen, er der grønt lys til at gå i gang.*

Og jeg (Mogens Jespersen, red. bem.) får mange forespørgsler fra folk, der ikke kan forstå, at der ikke sker noget. Men det er der en fornuftig forklaring på. De (bygherren, red. bem.) har en aftale om, at Danish Crown har 10 måneder til at nedrive bygningerne og rydde grunden, når lokalplanen er vedtaget. Og som jeg hører det, ligger det lige om hjørnet, siger Mogens Jespersen"!

Jo, *"med guldet har det gode udsigter"*, og det kan vi da kun glæde os til.

Det bliver rart at få tingene på plads, men vi skal være indstillet på forskellige problemer undervejs. Der bliver støj, og der bliver meget støv og snavs. Der er vist overvejelser i gang for at sikre færrest mulige gener for os på Marcussens Bro, men helt fri går vi næppe, så vi må være langmodige.

- Og så et lille smertensbarn:

Vi må håber, at de relevante myndigheder i tide drager omsorg for en ordentlig trafikregulering i den periode, byggeriet på slagterigrunden står på. Vejen lige udenfor, Østre Allé, befærdes dagligt af rigtig mange børn på cykler og til fods, og dem skal der jo altså tages hensyn til. Det er deres skolevej, der bliver til byggeområde.

Gad vide, om ret mange har tænkt på det - og vi andre skal også nogenlunde uhindret kunne komme til og fra vore huse og hjem.

Finn Carpentier

Ålegildet på "Broen" den 31.oktober

Som altid mødte vi op med store forventninger til årets ålegilde på Broen, og forventningerne blev som sædvanligt til fulde indfriet.

Formand Ole med klokken satte myndigt det hele i gang, og så var der ikke længere nogen grund til at holde sig tilbage.

De gæve ålefiskere havde som skik er sørget for fin ålefangst på fjorden og havde i flere timer stegt og braset på værkstedets rullende komfur. Den samme gode opskrift som de forrige år var brugt til panering og stegning, og kødet smuttede da også nærmest fra benene. Det var bare "fedt", men også tilpas "fedt", for paneringen med rugmel suger ikke så meget fedtstof, som hvis der bruges rasp (sagde den kloge husmor).

Der var beregnet 10 stykker ål pr. person, og der var skrællet 12 kilo kartofler til de omkring 24 fremmødte - og der blev spist op.

Ålen skal som bekendt "svømme", og snapseflasken vandrede da også fra hånd til hånd, dog uden at blive tømt som tidligere år, og det kan vi så fundere over årsagen til. Er vi blevet afholdsfolk, eller er gennemsnitsalderen blevet højere? Gildet sluttede også tidligere..??

Efter de stegte ål fulgte citronfromage, og den var i år lavet efter 2 forskellige opskrifter af Evan og Bente. Ål og citronfromage passer utroligt godt sammen, og mon ikke tv-kokken Claus Meyer ville komplimentere os for den fine blanding af fedt og syrligt samt for at bevare en god dansk madtradition?

Som nævnt andet sted i bladet er der grund til at glæde sig over, at vi her på "Broen" har så godt et fællesskab, at det bl.a. kan give sig udslag i sådan noget som et festligt ålegilde.

Stor tak til jer, der står for fangst, tilberedning, indkøb, borddækning og meget mere!! Vi glæder os allerede til næste år!

Bente Carpentier.

Spillemandsmusik og hyggeaften i fælleshuset, mandag den 17. november 2014

Der blev spillet, hygget og til sidst også danset til musikken, da der var *"spillemandsmusik-aftenen"* i fælleshuset på Broen mandag den 17. november.

Fjorten *"brobyggere"* var mødt op for at se, lytte og finde det gode humør, og *"spillemandene og spillekvinderne"* spillede lystigt op, alt imens publikum kunne nyde kaffe- og kagebordet, bestående af *"sneglekage"* med creme og kanelremonce, *"ostelagkage"*, *"æblekage"* og *"banankage"*.

De musikalske gæster bestod bl.a. af *"spillekant"* Gunda Johansen, tidligere organist, korleder og præstekone i Als, men nu bosiddende i Mørke på Djursland. Gunda Johansen er leder af orkestret og tager gerne den lange vej herop én gang om måneden for at spille i *"Frederiksens orkester anno 2014"*. Det siger noget om interessen!!

For 100 år siden var Jens Frederiksen (1854-1943) og hans orkester en *"institution"* i Als og omegn. I dag er det kun hans musik, der lever videre. De otte *"spillekanter"* forsøger at spille lidt af den musik, han har efterladt sig i et nodehæfte med ca. **70 melodier**. Musikken består af forskellige folkedanse, bl.a.: polka, vals, rheinländer, hopsa, Galop, Mazurka.

I orkestret er der 3 violiner, 2 harmonikaer, 1 cornet, 1 guitar og 1 bas. Foruden Gunda Johansen på harmonika består orkesteret af følgende medlemmer:

På 1. violin: Else Christensen (fra Visborg)

obligat violin: Finn Christensen (Als) og Bruno Borella (harmonika)

2. violin: Anton Brink-Jensen
(Hadsund)
cornet: Benny Nielsen (Als)
bas: Keld Studsgaard (Terndrup)
guitar: Niels Erik Christensen (Visborg)

Det blev en hyggelig aften med god stemning, og til sidst måtte Ninna og Henning da også ud på køkkenets dansegulv.

Det lykkedes at få orkesteret til at spille "Snevalsen" som ekstranummer til publikums store begejstring.

Aftenen sluttede ved 22-tiden, og "spillekanterne" havde til fulde fortjent bifald, kaffe og kage for deres flotte spil.

Bente Carpentier

Gennem 10 lande i autocamper.

Søndag den 17. august 2014 var vores autocamper endelig pakket til vores lange tur gennem 10 europæiske lande.

Mandag morgen den 18. august mødtes vi med 18 campere ved Pøtzsch i Harrislee ved den dansk-tyske grænse, og efter at alle havde fået fyldt bilerne godt op, kørte vi mod vores første overnatningssted, som var i Harzen.

Dagen efter kørte vi 560 km til Winzer, som er en købstad i Landkreis Deggendorf i Niederbayern tæt på floden Donau. Efter overnatning her kørte vi igennem Østrig til Grado i det nordøstlige Italien tæt på grænsen til det tidligere Jugoslavien.

Her var vores første længere ophold, og mange cyklede ind til Grado by.

Herefter kørte vi igennem Slovenien. Vi undgik motorvejen, da det er dyrt at køre på den. I stedet fulgte vi kysten til Drage i Kroatien. Campingpladsen her ligger tæt på stranden, så vi var ude at bade flere gange, og om aftenen var der arrangeret fællesspisning, hvor Camping-Fatter stod for menuen med fri vin til.

Fra Drage kørte vi sydpå ned langs kysten mod Budva, forbi Dubrovnik og ind i Montenegro, hvor vi skulle være på en P-plads tæt på havnepromenaden.

Desværre var her mange restauranter, boder og meget gøgl, som først lukkede kl 01, så det var sent, inden vi kunne komme til ro og få vores nattesøvn.

Dagen efter blev vi hentet af en bus, som kørte os op til Cetinje, der var hovedstad i Montenegro indtil 1945.

Turen derop var en oplevelse for sig. Alle sad og glædede sig over, at det ikke

var i camper, vi kørte, for der var 29 normeret hårnålesving, og selve vejen var ikke bredere end til én bil, så når vi skulle passere en modkørende, var det tit med hjulene meget tæt på bjergkanten, og der var langt ned.

Sommetider måtte vi også bakke langt for at finde et lidt bredere sted, hvor vi kunne passere hinanden. Bjergene giver ikke efter!

Efter nogle dage i Montenegro kørte vi videre til Albanien. Vi kørte tre autocampere sammen, for vi havde fået at vide, at i Albanien skal man passe meget på sigøjner og lignende.

Da vi skulle ind i Albanien, var der lidt ventetid, men da alle vore papirer var kontrolleret og godkendt, fik vi lov til at køre videre. Ved den grænseovergang, vi kørte til, stod en mand som var *"udlånt"* for at hjælpe albanerne med at være mere effektive, når de skal undersøge papirer.

Manden fortalte, at han var fra Holland, og at han var glad for at tale engelsk med os, da der ikke så tit kom nogle, han kunne tale med.

Nogle af de andre campere, som har valgt en anden grænseovergang, har oplevet at få æg smidt på forruden i håb om, at man så stopper, for så vil der være mulighed for at komme tæt på bilen og måske stjæle et eller andet.

Igennem Albanien så vi mange personer, som udførte arbejde, der for os hører fortiden til, som f.eks. kørsel i hestevogn til markerne eller fårehyrder, der passede får. Vi så hø hængt til tørre på stativer i stedet for at lave det til baller o. lign.

Vi kørte hurtigt videre og ind i Grækenland, hvor vi skulle spise på en lokal Taverna, som i dagens anledning havde inviteret de lokale til at komme og spille og danse for os.

Dagen efter kørte vi til Kastraki og Meteora, hvor der er nogle meget flotte specielle bjerge at se på samt mange forskellige klostre, og nogle af vores venner tog op for at se på klostrene og vendte hjem med forskellige special produkter, som var produceret i klostrene.

Fra Kastraki kørte vi sydpå mod Pelopones og over broen ved Patras og videre

til Olympia, hvor vi boede på en dejlig campingplads med skygge over bilen, fin udsigt over byen og dejlig svømmepøl.

Når man er dér, skal man selvfølgelig ned og se stedet, hvor Oldtidens Olympiske Lege fandt sted, og hvor nutidens olympiske lege henter deres idé. Det er også her, faklen til nutidens lege tændes for derpå at blive sendt verden rundt frem til værtlandet.

Et af de foregående hold havde været heldig at være der den dag, hvor de tændte faklen, som skulle bruges til vinter OL.

Vi så mange, som løb på den oprindelige olympiske bane. Det var meget varmt på stedet, så vi var magelige og tog en hestevogn på rundtur for at se det hele og få lidt ekstra historie med.

Efter et par varme dage var næste stop Korinth.

Her boede vi hos en familie, som dyrkede grønsager, så vi kunne købe lækre solmodne tomater, auberginer, squash, granatæbler, vindruer, olivenolie m. m., og så bagte de morgenbrød til os.

Vi cyklede ud for at se Korinthkanalen, som man har været mange hundrede år om at få bygget færdig. Desværre kom vi til at cykle lidt forkert og nåede op på 33 km i stedet for 18 km. Men hold da op, hvor er kanalen dyb og smal og så tænk, at den er gravet uden nutidens maskiner - utroligt flot.

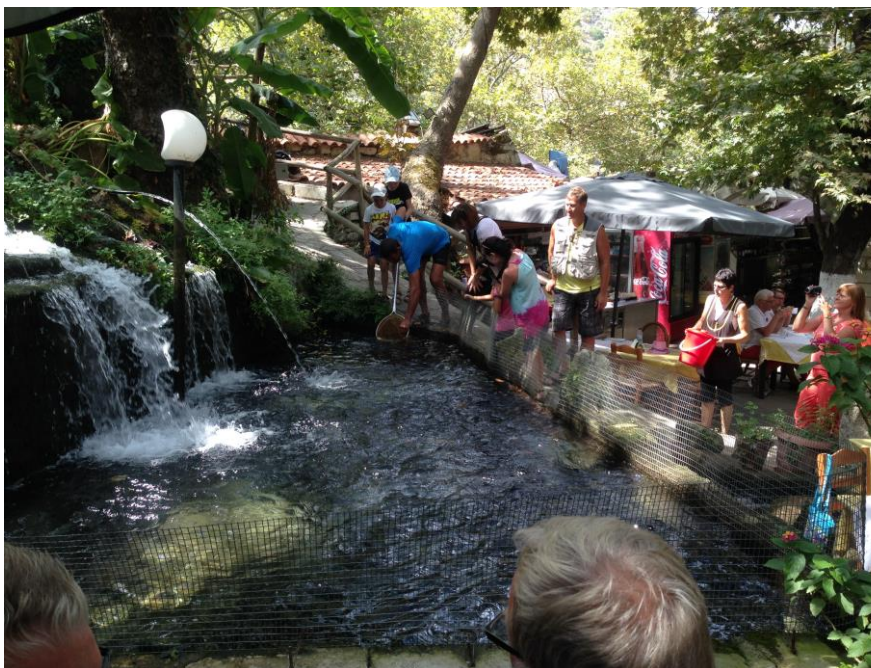
Næste stop var Athen. Vi valgte den svære vej langs kysten, da vi kun skulle køre 98 km i dagens løb. Vi kørte gennem mange små kystbyer, og et af stederne var der et lokalt marked. Her kunne man købe alt fra lokale fødevarer til elektronik og isenkram. Vi købte friske appelsiner - 5 kg for 1,89 € og mange andre ting til meget små priser.

Næste dag blev vi hentet i bus og kørt rundt i Athen og fik set alle seværdighederne, men også det forfald, byen er i, fordi der ikke er råd til

reparation og vedligeholdelse. Vi endte oppe på Akropolis og så mange knækkede søjler og væltede mure og nød den flotte udsigt.

Næste dag var distancen kun 18 km, da vi kun skulle til havnen i Piræus, hvor vi skulle med færgen til Chania på Kreta. Desværre sejlede færgen først kl. 21 om aftenen, så vi havde god tid til at komme rundt i Piræus, og vi var sørme heldige: her var også et kæmpe lokalt marked, hvor tingene koster endnu mindre.

Desværre var færgen forsinket, og vi lærte, at der er noget, der hedder G. M. T.

– tid, hvilket betyder: *Græsk Måske Tid*, og det kan vi lige så godt vænne os til først som sidst.

Færgen ankom kl. 23, og vi fik hurtigt anvist vores kahyt, så færgen kunne komme afsted igen. Fin kahyt, fin overfart og i havn på Kreta kl 8 næste morgen.

Fra færgen var der kun 7 km til vores opholdssted de næste par dage, og heldigvis var der bestilt morgen mad til os, så snart vi var ankommet til

parkeringspladsen ved Hotel Frida.

Næste dag blev vi hentet i bus og skulle ud og se Vestkreta med en lokal dansk guide. Vi var oppe og så en gammel borg og fik udsigt over til Nato basen, som lå lige på den anden side af vandet. Vi var til vinsmagning hos en lokal vin bonde, og til frokost var vi et sted, hvor de serverede bjergged, så det skulle vi smage.

Preben fik ged i hvidvin, mens jeg fik grillet ged.

Vi kunne også have valgt at spise ørred eller stør, som de har til at leve i nogle store bassiner med bjergvand løbende igennem. Så skal man bare selv fange den, man vil have, så tilbereder de den.

På denne tur lærte vi lidt om den græske mentalitet. Vi lærte, at en "*mange*

formerer” (som er en mand med 3 eller flere børn) har ret til 35 % fradrag på køb af bil, får børnepenge (også selvom han ikke bor sammen med moderen mere), får udleveret x kg ris om måneden, får udleveret x liter mælk om måneden og har mange andre fordele. Græske mænd er ikke gift. Det er kun kvinderne.

En anden fordel i Grækenland er, at hvis du har været offentlig ansat i 25 år, kan du gå på pension med fuld løn. Måske er det derfor, der altid sidder mange mænd på Tavernaerne i landsbyerne. Vi lærte også om deres kuvertpenge. Intet kan lade sig gøre, hvis der ikke følger en kuvert med ekstra penge i ud over selve regningen.

Vi kørte til Østkreta forbi Knossos og en glasfabrik, hvor de laver mange ting af genbrugsglas - mere specielt end flot. Vi besøgte et træværksted, hvor ejeren

havde udskåret hele familien i træ foruden mange religiøse motiver.

Vi skulle mødes på en lokal strand og spise aftensmad på den lokale Taverna. Sidste år havde holdet fået fantastisk mad, men da vi kom ned til Tavernaen, var den lukket 14 dage tidligere, og ingen vidste, hvor ejeren var. I stedet blev en anden lokal taverna oven ud glad for bestilling af mad til 36 sultne danskere.

Vi blev også sejlet over til Spinalonga, som er en Ø, hvor man anbragte alle dem, der var spedalske, og hvor de havde deres eget lille samfund.

Der var nogen, som valgte at gå igennem Samariakløften. De blev hentet kl 5,30

og var først tilbage meget sent om aftenen godt radbrækkede og meget brugte, og de fandt hurtigt sengen.

En dag blev vi hentet og skulle rundt på Souda halvøen. Vi skulle op og se et munkekloster, og videre derfra til Stavrosstranden, hvor filmen *"Zorba the Greek"* blev optaget, og op og se Benizelos grav (det var vist noget med demokrati). Til slut skulle vi ind på en græsk restaurant og spise Stifado, som er en græsk specialitet. Det, der gjorde størst indtryk, var, at de havde et stort TV, hvor man kunne se dansk TV.

Vores ophold på Kreta varede i ca. 14 dage, hvor vi kørte rundt og så mange forskellige ting på øen. Vi kørte ned til den lyserøde strand (Elafonissi) og var

derude et par dage. Her er utroligt flot og meget Bountyagtigt. Vi var nede på en lokal strand, hvor sønnen havde været ude og fange fisk til os, som vi skulle spise til aftensmad.

Den sidste aften på Kreta var der stor afskedsmiddag på Hotel Frida og efter en god middag med fri vin til, lærte vi alle at danse Zorba.

Næste dag gik turen ned til færgen igen, som sejlede os tilbage til Piræus.

Den planlagte tur var ved at være slut. Vi skulle sejle fra Patras, og nogle valgte at sejle til Venedig, men vi skulle til Bari, som ligger i Syditalien.

I Patras var der mange unge mænd, som forsøgte at komme med som blind passagerer enten i vores biler eller i en lastbil. De er meget ihærdige, for de tror, at på den anden side af vandet ligger himmerige.

Vi så, hvordan politi og tolder jagtede dem, der prøvede at komme med og de, der blev fanget fik en hård medfart.

Inden vi kørte ombord på færgen, blev alle biler undersøgt meget nøje og grundigt.

På færgen til Bari var der *"camping on board"*, hvilket vil sige, at så snart, du er ombord, får du strøm til bilen og kan så bo i din bil. Vi var heldige at få vinduesplads lige ud til vandet, så borde og stole blev fundet frem, og vi nød udsigten.

Ved ankomsten til Bari blev vi fortøjet ude midt i havnebassinet, og så skulle færgen bakke ind til kajen, før vi kunne køre fra borde.

Fra Bari kørte vi mod syd, for vi ville ned og se *"Tulli - Huse"* som er huse med meget specielle tage. Vi var tre Campere, der fulgtes ad. Efter at have set husene kørte vi over mod vestkysten af Italien. Her var vi heldige at finde en fin P-plads lige ned til Middelhavet. Her var dejligt, og vi blev et par dage ekstra og nød den flotte solnedgang.

Så skulle vi til at køre hjemad, så vi satte kursen nordpå og besluttede, at vi ville forsøge at køre op langs Amalfikysten, som vi har hørt skulle være meget flot.

Det er den også, men man skal holde tungen lige i munden, for der er ikke meget plads, og der skal drejes meget i rattet. Strækningen er ikke særlig lang men det tog hele dagen, før vi var igennem, og det blev sent, før vi kunne søge natlogi i Sorrento.

Næste dag kørte vi videre til Pompei, hvor vi har været før. Sidste gang vi var her, valgte vi Capri fra, men denne gang skulle det være. Da vi vidste, at der ingen P-pladser er i Sorrento, tog vi toget derind og gik ned til havnen for at sejle over til Capri. Det kostede 67€.

Det tog 3 kvarter, så var vi på Capri, og der var et turistleben uden lige. Derovre var vi heldige at komme med en båd som sejlede os ud i nærheden af den Blå grotte. Desværre viste det sig, at det var højvandet, og der var mange bølger, så vi kunne ikke komme ind i grotten, men kun se den udefra.

Vi fortsatte mod nord, sprang Rom over og søgte i stedet op mod

Venedig. Vi valgte at køre ud på Lidoen, for her kender vi en fri camper plads. Fra Lidoen

kan man tage den lokale færge ind til Venedig, så det gjorde vi og gik over Marcuspladsen og videre ind til Kanal Grande, hvor der er et mylder af både. Vi så skraldemænd komme sejlede for at tømme spandene, hjemmeplejen sejlede rundt og hjalp ældre borgere, og så er der alle gondolerne, men der er ingen som synger serenader.

Næste dag sejlede vi til Murano som er "*Glasøen*". Her bliver produceret meget glas, og der er mange glasfabrikker. Der er meget spændende at se på. Turen derover foregår, som hvis man kører i en bus. Her sejler man bare med ophold undervejs på mange lokale øer.

Derpå gik turen nordpå igen til Gardasøen. Vi kunne godt mærke, vi var kommet

nordpå, for vi skulle have vores dyner fundet frem igen. Ved Gardasøen var der meget stille. Det hele var ved at lukke ned, for nu skulle de lokale til at have deres ferie.

Vi havde en fantastisk tur og har oplevet en masse både godt og dårligt, og der har været mange indtryk, og selv om turen er slut nu, starter der nok snart en ny.

Preben & Lene

Tyrkiets Vestkyst

I november måned var Bente og jeg på en lille ferie-rundrejse i Tyrkiet. Målet var Ægæerhavskysten med de mange oldtidslevn og minder fra en svunden storhed.

Der er meget at fortæller herfra, men her skal ”kun” omtales to seværdigheder, som mange vistnok springer over.

Marias Hus

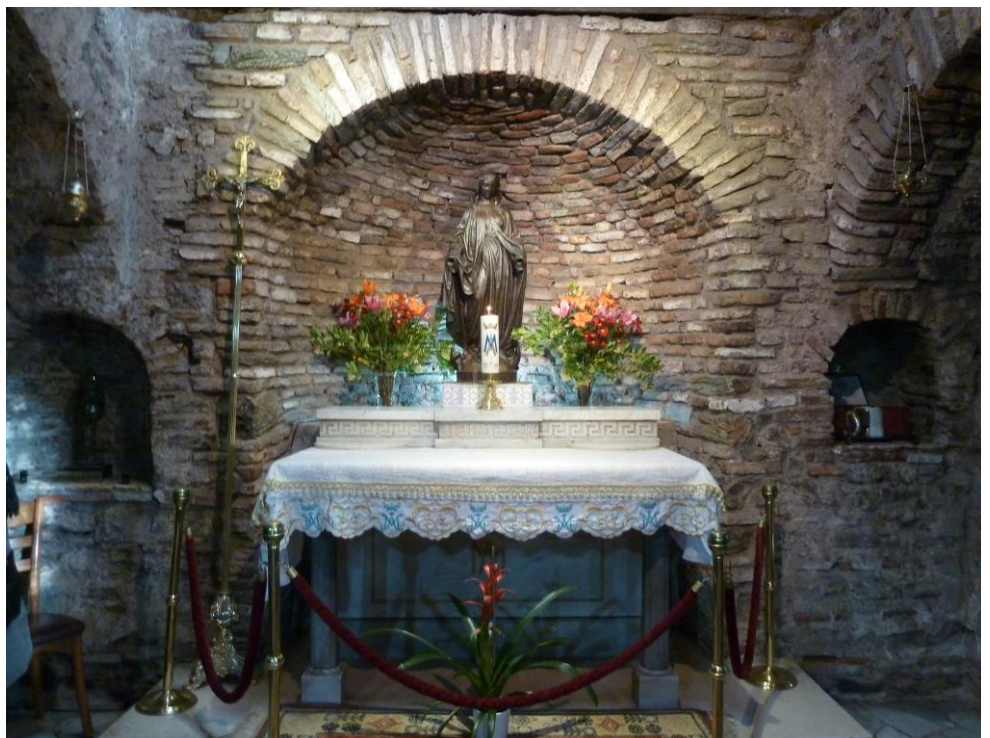
På Ayasuluk-højen i byen Selcuk tæt ved ruinerne af det antikke Efesos på Tyrkiets vestkyst ud mod Ægæerhavet ligger ruinerne af en stor basilika, opkaldt efter evangelisten Johannes, som angiveligt boede her i en periode.

Han var ifølge traditionen kommet til Efesos efter JESU død og opstandelse. Med sig til Efesos havde han - *stadig ifølge overleveringerne* - jomfru Maria, og det sted, som kristne mener, var hendes tilholdssted, er i dag et valfartsmål for op mod en million kristne (og muslimske) pilgrimme hvert år.

Jomfru Maria og evangelisten Johannes var blevet forbundet tæt til hinanden, da JESUS fra korsets træ havde knyttet dem sammen. Hos evangelisten Johannes læser vi: *”Da JESUS så sin mor og ved siden af hende den discipel, han elskede, sagde han til sin mor: ’Kvinde, dér er din søn’. Derpå sagde han til disciplen: ’Dér er din mor’. Fra den time tog disciplen hende hjem til sig”.*

Selvom det ikke kan bevises, er det overvejende sandsynligt, at Johannes virkelig tog Maria med sig til Efesos - ikke mindst

af sikkerhedsmæssige grunde. Dengang var verden ikke meget bedre, end den er i dag, og det kan meget let have været forbundet med direkte fare for Maria at være blevet i Jerusalem efter det, der var sket med JESUS.

I dag udpeger man i det mindste Meryemana (Marias hus) kort udenfor ruinbyen Efesos som stedet, hvor Maria boede og døde.

Stedet var ukendt eller glemt i mangfoldige århundreder, men det blev udpeget eller genopdaget af en tysk invalid nonne i begyndelsen af 1800-tallet. Hun havde i et drømmesyn set stedet. Hun var bundet til sengen og havde aldrig været i Efesos eller i Tyrkiet for den sags skyld, men hun kunne alligevel i detaljer beskrive, hvor Marias hus lå.

En præst fandt huset i 1891 og i 1967 besøgte pave Poul 6 stedet og gav den katolske kirkes velsignelse. Senere har stedet været besøgt af både pave Johannes Poul 2. og pave Benedict 16.

I forbindelse med, at huset blev genfundet, blev man opmærksom på, at lokale grækere hvert år var mødtes her i umindelige tider den 15. august for at mindes Jomfru Marias død.

I den lille bygning, som er Maria Hus, og som muligvis rummer elementer fra 1. årh. e. Kr., afholdes daglige messer.

Stedet er et besøg værd allerede, fordi det ligger smukt og som en kristen oase midt i et overvejende muslimsk land. At man så også kan have religiøse grunde til at komme er noget andet. Traditioner er, hvad de er, men der går som bekendt sjældent røg af noget, uden der er en ild. Historisk kan traditionen her meget vel tale sandt.

De hellige syv sovere var syv kristne martyrer som ifølge legenden blev indemuret i en grotte på grund af deres tro. Der faldt de i søvn og vågnede ikke før 200 år senere, da grotten blev åbnet. Deres helgendag er den 27. juli.

Legenden er baggrunden for begrebet ”syvsover”.

Legenden fortæller fra det gamle Rom, at under kejser Decius' (249–51) forfølgelse i år 250 nægtede syv unge kristne mænd fra Efesos at ofre til ”gudekejseren”, og derfor blev der sendt soldater for at arrestere dem. De gemte sig da i en hule på nordvestsiden af bjerget Kalion (i dag Panayirdag) kort uden for Efesos. Forfølgerne fandt gemmestedet, og lukkede for hulen med store sten, for at de flygtende skulle sulte og tørste ihjel.

Næsten 200 år senere, i 447, fandt nogle hyrder tilfældigvis hulen og åbnede den. Ved den friske indstrømmende luft vågnede de syv indemurede i den tro, at de kun havde sovet en enkelt nat. Undrende stod de op og gik ud af hulen.

De blev ført frem for den kristne kejser Theodosios II (408–50), og biskoppen af Efesos og vidnede om deres opstandelse fra de døde.

Folk undrede sig over dette mirakel, men de syv sovende glædede sig over at erfare, at kristendommen havde sejret og var blevet statsreligion. Derpå lagde de sig trygt ned for at dø.

Siden blev de æret som martyrer og blev skytshelgener mod søvnløshed og feber.

Deres mindededag er i vest (altså i det gamle Vestromerske Rige) den 27. juli, med undtagelse af i Tyskland, der mindes dem den 27. juni.

I øst (altså i det gamle Østromerske Rige) fejres de den 23. oktober undtagen i den græsk-ortodokse kirke, hvor de fejres den 2. august.

I tidligere danske kalendere var dagen med og blev kaldt for ”Syvsoverdagen”, og i folketroen mente man at man på dagen kunne tage varsler om vejret i de nærmest følgende syv uger.

Finn Carpentier

Syvsoverne på en gammel russisk ikon fra 1800 årene.
På ikonens rand ses ærkeengle og helgener.

KANAL-NYT nr. 3 2014 er nu færdig. Vi håber, bladet må være jer til glæde.

Som aftalt bliver bladet "*omdelt*" digitalt og vil være tilgængelig på hjemmesiden.

Deadline til næste nummer er
Mandag den 1. juni 2015.

Glædelig jul og godt nytår til jer alle - og
tak for denne gang

Bente og Finn

Har nogen af jer tid og lyst, holder jeg gudstjeneste juleaften den 24. december 2014 som anført herunder:

Terndrup kirke klokken 13.00 og 16.30

Lyngby kirke klokken 14.00

Skibsted kirke klokken 15.15